

Čj. UOOU-05185/14-13

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 30. července 2014 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: XXXXXXX, v souvislosti se zveřejněním informací o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a informací získaných z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného XXXXXX tím, že zveřejnil v deníku XXXXX a prostřednictvím zpravodajského portálu XXXX následující informace

XXXXXX
XXXXXX
XXXXXX

porušil povinnost stanovenou v § 8c zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), podle kterého nikdo nesmí bez souhlasu osoby, které se takové informace týkají, zveřejnit informace o nařízení či provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 nebo informace z něj získané, údaje o telekomunikačním provozu zjištěné na základě příkazu podle § 88a, nebo informace získané sledováním osob a věcí podle § 158d odst. 2 a 3, umožňují-li zjištění totožnosti této osoby a nebyly-li použity jako důkaz v řízení před soudem,

a tím spáchal správní delikt podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb., neboť porušil zákaz zveřejnění osobních údajů stanovený jiným právním předpisem a tohoto se dopustil tiskem a veřejně přístupnou počítačovou sítí, za což se mu v souladu s § 45a odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 240.000 Kč
(slovy dvě stě čtyřicet tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zveřejněním informací o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a informací získaných z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného XXXXXX v deníku XXXXX a prostřednictvím zpravodajského portálu XXXXX bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo účastníku řízení, společnosti XXXX doručeno dne 28. května 2014. Podkladem pro zahájení řízení byla zjištění Úřadu získaná z veřejných zdrojů. V rámci oznámení o zahájení správního řízení byl současně účastník řízení vyzván k tomu, aby sdělil, kdo a kdy mu předal informace o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, které následně zveřejnil.

Správnímu orgánu bylo dne 13. června 2014 doručeno vyjádření účastníka řízení k zahájenému správnímu řízení ze dne 12. června 2014. V tomto vyjádření účastník řízení předně uvedl, že k výzvě obsažené v oznámení o zahájení správního řízení využívá právo na ochranu zdroje ve smyslu § 16 odst. 1 zákona č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku a o změně některých dalších zákonů (tiskový zákon), a tuto informaci neposkytne.

K předmětu řízení dále uvedl, že informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného XXXXXX byly zveřejněny v souladu s ustanovením § 8d trestního řádu, které stanoví, že „Uvedené informace (*pozn.* informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a až 8c trestního řádu) lze také zveřejnit, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby“.

Dle názoru účastníka řízení osoby, jichž se informace získané z odposlechů týkají (ve smyslu ustanovení § 8c trestního řádu), jsou XXXXX, který v době, kdy byly odposlechy pořízeny, byl XXXX a XXXXXX, která byla v uvedené době XXXXX. Trestní řízení, jehož součástí tvoří příslušné záznamy odposlechů telefonních hovorů a telekomunikačního provozu, jakožto důkazní materiál, bylo zahájeno dne 13. června 2013, kdy Útvar pro odhalování organizovaného zločinu provedl zásah v několika ústředních orgánech státní správy, v rámci kterého byli zatčeni 4 vysocí úředníci státní správy, 2 bývalí vysocí úředníci a 3 bývalí poslanci nejsilnější vládní strany; všichni byli podezřelí z korupce a zneužití pravomoci úřední osoby. Jednalo se o dosud největší policejní akci tohoto druhu ve veřejné sféře v České republice, která dne 17. června 2013 mimo jiné XXXXXX. Monitoring zpravodajství o této kauze na veřejnoprávním zpravodajském programu XXXX v prvním období této kauzy zaslal účastník řízení jako přílohu svého vyjádření.

Dále účastník řízení uvedl, že Vrchní státní zastupitelství v Olomouci svým usnesením z května roku 2014 vyloučilo případ XXXX, za který jsou pro zneužití

pravomoci úřední osoby podle § 239 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku obvinění XXXXXX [v podobě účastenství ve formě organizátorství podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku] a dále sledování XXXXXX pro zneužití pravomoci úřední osoby podle § 239 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku [v podobě účastenství ve formě organizátorství podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku] a dále XXXXXX pro zneužití pravomoci úřední osoby podle § 239 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku. Toto usnesení bylo zveřejněno dne 16. května 2014 na internetových stránkách týdeníku XXXX . Dne 6. června 2014 podal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci v této věci obžalobu u Obvodního soudu pro Prahu 1. Tisková zpráva byla zveřejněna na internetových stránkách Vrchního státního zastupitelství v Olomouci s tím, že „vyšetřování a prověřování zbývajících částí společného řízení dále pokračuje“.

Účastník řízení dále shrnul obsah jednotlivých článků, které byly uvedeny v oznámení o zahájení správního řízení, a odůvodnil, proč dle jeho názoru nedošlo ke zveřejnění žádných informací, ze kterých by mohla vyplývat přednost ochrany soukromí před zjevným veřejným zájmem na zveřejnění těchto informací.

Ke zveřejňování obdobného typu informací dále účastník řízení zdůraznil, že se nejedná o první případ, kdy vydavatel periodického tisku, resp. provozovatel zpravodajských serverů, zveřejnil informace z odposlechů. Redakce jeho médií vždy, a to i před přijetím „náhubkového zákona“, pracovaly s odposlechy jako se speciálním zdrojem informací. Účastník řízení vždy ověřoval, zda se jedná o autentický zdroj, tzn. zda se nejedná o podvrh, oslovoval dotčené osoby s žádostí o vyjádření k jejich obsahu, a při zveřejnění pečlivě vážil, zda je v konkrétním případě zveřejnění příslušných informací ve veřejném zájmu. Informace, které tímto testem neprošly, ve svých médiích nezveřejnil. Tímto procesem prošly i odposlechy, resp. informace z nich získané, které byly následně zveřejněny v rámci shora uvedených článků.

Závěrem účastník řízení uvádí, že jeho vyjádření vychází z informací, které jsou uvedeny v oznámení o zahájení správního řízení a z vedeného spisu. Shora uvedené oznámení je poměrně obecné a blíže nespecifikuje, zveřejnění kterých konkrétních pasáží příslušných článků má být v rozporu s ustanovením § 8c a § 8d trestního řádu. Proto je vyjádření účastníka řízení obecnější, když se nevyjadřuje k jednotlivým sdělením, ale vždy spíše k určité „množině“ tvrzení vymezené tématem příslušného článku.

Následně vyzval správní orgán k poskytnutí součinnosti Vrchní státní zastupitelství v Olomouci (žádostí ze dne 17. června 2014), a to sdělením, zda osobní údaje pocházející z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu obsažené v článcích zveřejněných účastníkem řízení (v rozsahu definovaném v oznámení o zahájení správního řízení) byly zpřístupněny také osobám, které nejsou orgány činnými v trestním řízení, a jakým, a dále ke sdělení, jaká opatření k zabezpečení osobních údajů byla orgány činnými v trestním řízení v dané věci přijata, aby nedošlo zejména k neoprávněnému zpřístupnění či zveřejnění předmětných osobních údajů. Dne 8. července 2014 byla správnímu orgánu doručena odpověď na uvedenou žádost, ve které Vrchní státní zastupitelství v Olomouci uvedlo, že nepotvrzuje a ani

nemůže potvrzovat, zda všechny informace, které se v průběhu společného řízení vedeného u zdejšího státního zastupitelství pod XXXX objevily ve sdělovacích prostředcích, odpovídají skutečnostem zjištěným v průběhu vedeného trestního řízení. Autenticitu může potvrdit jen u těch informací, které byly veřejnosti poskytnuty formou jeho oficiálních tiskových zpráv. Pokud se požaduje sdělení, zda osobní údaje obsažené v příložených člancích byly zpřístupněny osobám, které nejsou orgány činnými v trestním řízení, pak Vrchní státní zastupitelství v Olomouci poukazuje na skutečnost, že v žádosti nejsou osobní údaje, které jsou předmětem šetření, nijak specifikovány, vyjma obecného odkazu na publikované články. Už z toho důvodu, proto není možno žádosti ve vztahu ke konkrétním osobním údajům vyhovět.

V obecné poloze však dle sdělení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci lze uvést, že příložené články se dotýkají jednak části společného řízení směřující k činnosti XXXX, jednak se týkají usnesení zdejšího státního zastupitelství XXXXX ze dne 6. května 2014, jímž byla ze společného řízení podle 23 odst. 1 trestního řádu vyloučena část trestního řízení, týkající se právě XXXX. S částí společného řízení, týkající se Vojenského zpravodajství byly přitom v souvislosti s realizací práva na obhajobu seznámeni advokáti obviněných osob (pozn. správního orgánu: jedná se dle textu o 4 osoby), kterým byla zpřístupněna příslušná část vyšetřovacího spisu včetně odposlechů a jejich přepisů, případně operativního vyhodnocení těchto materiálů. Pokud jde o výše zmiňované usnesení, bylo doručeno v souladu s trestním řádem osobám, jichž se dotýká a jejich obhájcům (pozn. správního orgánu: jedná se o 22 osob).

K dotazu na zabezpečení osobních údajů orgány činnými v trestním řízení v předmětné trestní věci XXXX uvádí, že se nemůže vyjadřovat k případným opatřením Policie České republiky a soudů, které s předmětnými informacemi v souvislosti s výkonem své působnosti přišly do styku, a omezuje se tedy na popis zabezpečení u XXXX. Spisový materiál byl dle sdělení k dispozici pouze konkrétním státním zástupcům, kteří ve věci konali, a to pouze v rozsahu potřebném k výkonu činnosti, přičemž k materiálům byl vyloučen přístup jakékoli jiné nepovolané osoby. Sami státní zástupci, kteří při výkonu své funkce přišli se skutečnostmi obsaženými ve vyšetřovacím spise do styku, jsou ve smyslu § 25 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, vázání povinností mlčenlivosti a případné informace veřejnosti prostřednictvím médií mohou poskytovat jen v souladu s § 8a a násl. trestního řádu.

Dne 8. července 2014 zaslal správní orgán účastníkovi řízení výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že současně byl upřesněn předmět vedeného správního řízení, tj. byly (výčtem z jednotlivých článků) uvedeny informace, jejichž zveřejnění zakládá dle správního orgánu podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb.

Účastník řízení se k jeho předmětu dále vyjádřil dne 25. července 2014, když doplnil své vyjádření ze dne 12. června 2014. Účastník řízení především opětovně zdůrazňuje, že informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného XXXXX, které jsou předmětem správního řízení sp. zn. UOOU-05185/14, byly zveřejněny v souladu s ustanovením § 8d trestního řádu,

neboť jejich zveřejnění odůvodňuje veřejný zájem, který v konkrétním případě převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčených osob. Dále opětovně zdůrazňuje, že těmito „dotčenými osobami“ jsou v uvedeném případě zřejmě XXXXXX s tím, že všechny informace, které jsou předmětem správního řízení, se přímo či nepřímo týkají výkonu funkce XXXXXX, resp. nátlaku na osobu předsedy vlády při výkonu této funkce. Navíc Úřad v žádném z vytýkaných případů (skutků) neuvádí, v čem konkrétně spatřuje „soukromí“, jehož ochrana by měla převážet nad veřejným zájmem, ani proč by právě v tomto případě mělo převažovat právo na ochranu soukromí [zřejmě zejména XXXXXX a případně i XXXXX] nad zjevným veřejným zájmem. K tomu účastník řízení uvádí, že citované ustanovení § 8d trestního řádu vychází z judikatury Ústavního soudu (a Evropského soudu pro lidská práva) ve věcech střetu dvou práv, a to práva na informace podle článku 17 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu soukromí podle článku 10 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud výslovně judikoval, že „základní právo podle čl. 17 Listiny je zásadně rovno základnímu právu podle čl. 10 Listiny“ (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 357/96), přičemž „je především věcí obecných soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého případu zvážily, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým“ (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 154/962). Obecné závěry Ústavního soudu týkající se požadavků na rozhodnutí obecných soudů ve věci ochrany osobnosti, je tak nutné aplikovat i na rozhodnutí Úřadu v tomto správním řízení: „V konkrétním případě je proto vždy nezbytné zkoumat míru (intenzitu) tvrzeného porušení základního práva na ochranu osobnosti (osobní cti a dobré pověsti), a to právě v kontextu se svobodou projevu a s právem na informace a se zřetelem na požadavek proporcionality uplatňování těchto práv (a jejich ochrany)“ (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 156/99). K otázce střetu veřejného zájmu a ochrany soukromí v souvislosti s výkonem veřejné moci odkazuje účastník řízení např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10.

Dále účastník řízení k prvnímu „skutku“ nad rámec shora uvedeného uvádí, že informace o použití familiárního oslovení XXXXX paní XXXX týkající se pana XXXX, předsedy představenstva společnosti XXXX, pak byla zveřejněna již 13. listopadu 2014 internetovým serverem XXXX dokládá monitoringem v příloze č. 1 svého vyjádření). V žádném případě se tak nejedná o informaci novou, dosud nezveřejněnou.

Pokud se týká druhého „skutku“, informací z odposlechů týkajících se sledování paní XXXXX, pak účastník řízení zdůrazňuje, že se opět jedná vesměs o informace již zveřejněné (i jinými médii). S ohledem na skutečnost, že advokát paní XXXXXX opakovaně v médiích uvedl, že sledování paní XXXXX iniciovala jeho klientka v zájmu paní XXXX z obav o její bezpečnost a nebezpečí skandálu pro úřad předsedy vlády (viz k tomu monitoring v příloze č. 2 vyjádření), je obsah zveřejněných informací jednoznačně ve veřejném zájmu. Ochrana soukromí [zřejmě paní XXXXX] nemůže tento veřejný zájem převážet. Navíc účastník řízení zdůrazňuje, že odposlechy týkající se tohoto skutku byly (před vydáním rozhodnutí Úřadu) „použity jako důkaz v řízení před soudem“, který ve věci neoprávněného sledování vydal dne 27. června 2014 trestní příkaz (viz monitoring v příloze č. 3 vyjádření).

Účastník řízení dále, ke třetímu „skutku“, informacím týkajících se sledování XXXXX, uvádí, že se jedná o informace, které byly opakovaně zveřejňovány v různých

médiích už od června 2013 (viz k tomu monitoring v příloze č. 4 vyjádření), a to včetně uvedení označení „XXXXXX“ apod. I tyto odposlechy byly (před vydáním rozhodnutí Úřadu) „použity jako důkaz v řízení před soudem“, který ve věci neoprávněného sledování vydal dne 27. června 2014 trestní příkaz (viz monitoring v příloze č. 3 vyjádření). Opět není jasné, z čeho Úřad dovozuje, že by právo na ochranu soukromí XXXXXX mělo mít přednost před veřejným zájmem na zveřejnění příslušných informací.

Pokud se týká čtvrtého „skutku“, informací z odposlechů hovorů mezi paní XXXX a panem XXXX, účastník řízení zdůrazňuje, že obsahem těchto rozhovorů je zjevný nátlak na XXXX při obsazování vrcholných funkcí ve státní správě, kdy sám XXXX mluví o „XXXXXX“ a nezbytnosti „XXXXX“ a „XXXX“. Tyto rozhovory se uskutečnily v únoru 2013 a jednoznačně popisují stav XXXX, který svou demisi předal prezidentovi republiky až 17. června 2013. Jistě není třeba zvlášť připomínat rozsah pravomocí předsedy vlády dle Ústavy České republiky, ze kterého jednoznačně vyplývá, že předseda vlády je veřejnou osobou č. 1 v České republice. Zveřejnění informací o tak zásadním nátlaku na předsedu vlády, nejvyššího představitele výkonné moci ve státě, bylo jednoznačně ve veřejném zájmu. Jak již účastník řízení uvedl v předchozím vyjádření, nemůže v tomto případě převážit ochrana soukromí v situaci, kdy obsahem rozhovorů mezi předsedou vlády a vrchní ředitelkou jeho kabinetu jsou shora uvedené skutečnosti. Nelze přistoupit na skutečnost, že důvěrné oslovení v rozhovoru mezi takto vysokými veřejnými činiteli může převážit ochranu soukromí nad veřejný zájem, nad právo na informace podle článku 17 Listiny základních práv a svobod. Navíc i důvěrnost mezi takto vysoce postavenými osobami je věcí veřejného zájmu. Ustanovení článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod stanoví, že „Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti“. S ohledem na skutečnost, že zákaz zveřejnění odposlechů dle ustanovení § 8c trestního řádu není absolutní, ale je prolomen (zmírněn) ustanovením § 8d trestního řádu, je nutné v každém konkrétním případě zkoumat, zda upřednostnění ochrany soukromí není v rozporu s citovaným ustanovením článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Závěrem účastník řízení poukazuje na skutečnost, že dne 11. června 2014 vyšel v deníku XXXX článek „Veřejný zájem není citovat intimnosti, říká šéf ÚOOÚ“. Jedná se o rozhovor redaktora deníku XXXX s předsedou Úřadu, panem RNDr. Igorem Němcem, a to rozhovor o probíhajícím správním řízení s účastníkem řízení. Předseda Úřadu, který bude jako odvolací orgán rozhodovat o případném odvolání (rozkladu) proti prvoinstančnímu rozhodnutí, v tomto rozhovoru vyslovuje svůj právní názor na věc, zejména pokud se týká výkladu pojmu „veřejný zájem“ (v konkrétním Úřadem aktuálně posuzovaném případě), a to ještě předtím než měl možnost se vůbec seznámit s vyjádřením účastníka řízení. To bylo Úřadu doručeno až v pátek 13. června 2014. Účastník řízení se vůči tomuto postupu předsedy Úřadu ohrazuje s tím, že se podle jeho názoru jedná o porušení základních principů správního řízení. Předseda Úřadu jednak porušil povinnost mlčenlivosti uloženou ustanovením § 15 správního řádu, ale hlavně svým postupem vyvolal důvodné pochybnosti o své nestrannosti (viz ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu). Tyto pochybnosti jsou ještě umocněny tím, že to byl sám předseda Úřadu, kterým svým interním sdělením ze

dne 27. května 2014 čj. UOOU-05185/14-1 řízení zahájil, a že předseda Úřadu je dlouholetý bývalý člen XXXX, stejně tak jako „osoby – XXXX a XXXX“, k jejichž ochraně je správní řízení s účastníkem řízení vedeno.

K předmětu tohoto správního řízení je nezbytné konstatovat následující. Ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. definuje pojem osobní údaj tak, že osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Je tedy nepochybné, že informace zveřejněné účastníkem řízení (a vymezené ve výroku tohoto rozhodnutí) jsou osobními údaji, neboť se vztahují k určeným či určitelným subjektům údajů.

Podle § 8c trestního řádu platí, že nikdo nesmí bez souhlasu osoby, které se takové informace týkají, zveřejnit informace o nařízení či provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 nebo informace z něj získané, údaje o telekomunikačním provozu zjištěné na základě příkazu podle § 88a, nebo informace získané sledováním osob a věcí podle § 158d odst. 2 a 3, umožňují-li zjištění totožnosti této osoby a nebyly-li použity jako důkaz v řízení před soudem. Výjimky ze zákazu zveřejnění podle citovaného ustanovení jsou následně uvedeny v § 8d trestního řádu. Relevantní pro předmět tohoto řízení je přitom v podstatě pouze výjimka obsažená v odst. 1 tohoto ustanovení, podle které lze uvedené informace zveřejnit, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby.

Dále platí, že právnická osoba se podle § 45a odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz zveřejnění osobních údajů stanovený jiným právním předpisem. Za správní delikt podle odstavce 1 spáchaný tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem se podle § 45a odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. uloží pokuta do 5 000 000 Kč.

Mezi správním orgánem a účastníkem řízení není sporné, že účastník řízení zveřejnil informace, na které se v obecném rozsahu vztahuje zákaz obsažený v § 8c trestního řádu (s výjimkou té části výroků, u kterých účastník řízení tvrdí, že byly použity jako důkaz v řízení před soudem, k čemuž se správní orgán vyjádří níže), a že tak učinil tiskem (v deníku XXXX) a veřejně přístupnou počítačovou sítí (prostřednictvím zpravodajského portálu XXXX).

Základem právního posouzení vztahujícího se k předmětu řízení tak nepochybně zůstává otázka principu proporcionality aplikovaného ve vztahu dvou ústavním pořádkem České republiky chráněných práv, tj. práva na soukromí (čl. 10 Listiny základních práv a svobod) a práva na svobodu projevu a na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod). Odpovídající úpravu pak obsahuje i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“); tj. čl. 8 právo na respektování rodinného a soukromého života a čl. 10 svoboda projevu.

Právo na svobodu projevu má současně výslovně v týchž předpisech stanoveny své limity; podle čl. 17 odst. odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy výkon těchto svobod (tj. svobody projevu), protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Pokud se týká omezení práva na soukromí, pak v rámci Listiny základních práv a svobod je obsaženo ve slově „neoprávněný“ v odst. 2 a 3 výše uvedeného článku 10. Zákonodárce (resp. v tomto případě ústavodárce) tak presumuje, že existují i zásahy do těchto práv, které jsou oprávněné. Omezení práva na respektování rodinného a soukromého života dle Úmluvy v čl. 8 odst. 2 pak upravuje pouze situace, které se týkají zásahů prováděných státními orgány.

Na základě výše uvedeného došel správní orgán k závěru, že zákaz v § 8c trestního řádu směřující vůči každému je ve své podstatě projevem pozitivního závazku České republiky ve vztahu k čl. 8 Úmluvy (potažmo čl. 10 Listiny základních práv a svobod). Stát totiž, jak je nutno zdůraznit, v některých fázích trestního řízení nemá možnost, jak zachovat důvěrnost informací, které souvisí s nařízením či provedením odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu nebo z něj pochází, když je povinen seznámit s těmito informacemi i osoby stojící mimo orgány činné v trestním řízení (a že tomu tak bylo i v tomto případě potvrzuje sdělení XXXXX). Je tedy zjevné, že tímto okamžikem ztrácí nad takovými informacemi svou výhradní kontrolu a nezbyvá mu, než ochránit soukromí osob, které bylo v důsledku provádění odposlechu dotčeno, před dalšími zásahy prostřednictvím právní normy, kterou je právě § 8c trestního řádu (ve spojení s § 45a zákona č. 101/2000 Sb., neboť neexistovala-li by za porušení normy hrozba sankcí, nemohla by plnit svůj cíl). Toto ustanovení je přitom nejen legitimním cílem státu, ale i nezbytným zásahem do práva na svobodu projevu.

Správní orgán dále zdůrazňuje, že považuje důvěrnost obsahu, podrobností a okolností telefonního hovoru či komunikace prostřednictvím textových zpráv, tj. obecně důvěrnost komunikace za důležitou dimenzi práva na soukromí a zásahy do tohoto práva je tak třeba podrobovat vždy přísné proporcionalitě. Každá komunikace tohoto typu je tak věcí navýsost soukromou, a to bez ohledu na to, zda jej vedou osoby veřejně činné či osoby jiné. V důsledku toho je i jakákoliv nahrávka či jiný záznam takové komunikace (ať už pořízené legálně či nikoli) vždy zásahem do soukromí dotčených osob.

Účastník řízení opakovaně argumentuje tím, že bylo resp. je ve veřejném zájmu, aby veškeré informace, které zveřejnil a které pocházejí z pořízených odposlechnů a záznamů telekomunikačního provozu, byly společnosti známy. S tím však nelze souhlasit. Podle názoru správního orgánu sice je celá „kauza XXXX“ nepochybně

předmětem veřejného zájmu a stejně tak je ve veřejném zájmu, aby byla společnost seznámena s okolnostmi trestné činnosti veřejně činných osob, která má závažný celospolečenský dopad, i s jinou činností spojenou s uplatňováním (ať už formální či neformální) moci vyplývající z jejich postavení, kde je taktéž celospolečenský zájem na tom, aby bylo zjevné, jakým způsobem je organizovaná a hierarchizovaná. Tyto skutečnosti však nelze směřovat s tím, zda je ve veřejném zájmu zveřejňovat konkrétní a podrobné přepisy z pořizovaných odposlechnů, včetně dalších informací (přesný čas a datum pořizení apod.). I veřejně činné osoby (a je třeba dodat, že v některých případech se o takové osoby ani nejednalo) však mají právo na soukromí (byť korigované měřítkem veřejného zájmu) a postup účastníka řízení správní orgán nepovažuje za přiměřený. Je třeba zdůraznit, že i věcné informace, které byly v odposleších obsaženy, by bylo možné zveřejnit tak, aby nedošlo k nepřijatelnému zásahu do soukromí dotčených osob. V mnoha případech by přitom bylo dostačující zveřejnit informace bez toho, aby jim byl dodán dehonestující a / nebo do soukromí hrubě zasahující charakter vyplývající např. z formy, jakou byly zveřejněny – tj. přesným přepisem pořizovaných odposlechnů. Příkladem řečeno je snad ve veřejném zájmu vědět, že existuje osoba, která má zásadní vliv na politické rozhodnutí XXXXXX, nicméně neexistuje veřejný zájem na tom, aby se veřejnost seznámila s konkrétním a detailním záznamem obsahu jejich textových zpráv či rozhovorů. V některých případech lze dokonce dojít k závěru, že přesný přepis komunikace způsobuje, že není vůbec zřejmý její smysl a obsah a nelze tak ani uvažovat o tom, že by právě takovéto zveřejnění bylo ve veřejném zájmu, když jeho informační přidaná hodnota se téměř rovná nule (např. části textu obsažené v článku „XXXXXXX“).

Správní orgán nemůže souhlasit ani s tím, co naznačuje účastník řízení, tj. že objektem ochrany v tomto případě je pouze právo na soukromí XXXXX, příp. XXXXX. Takový pohled se totiž jeví jako značně zužující. V první řadě je třeba zdůraznit, že zveřejněné informace se zdaleka netýkají pouze těchto dvou osob, avšak i dalších obviněných a dále osob, které měly k předmětu trestního řízení resp. obecně celé „XXXXXX“ jiný vztah (byly objektem sledování obviněných osob apod.). Je však třeba též konstatovat, že druhovým objektem tohoto správního řízení je dodržování právních norem týkajících se zveřejňování osobních údajů v souvislosti s trestním řízením, či zcela obecně řečeno ochrana práva na soukromí jako základního lidského práva. V této souvislosti správní orgán shrnuje, že dle jeho názoru jsou dotčenými subjekty údajů (tj. osobami, jejichž osobní údaje byly účastníkem řízení zveřejněny) tyto osoby: XXXXXXXXXXXXX. Na okraj k této otázce správní orgán dodává, že obsah odposlechnů se dotýká i dalších osob, zejména pak blíže neurčené asistentky XXXXXX, která dostala za úkol sledovat XXXXX a která je zmiňována v článcích „XXXXXX“ a „XXXXXX“ „XXXXXX“. Přesto, že nejsou v článcích uvedeny její identifikační údaje, je i tato osoba pro řadu jiných nepochybně osobou identifikovatelnou.

Účastník řízení ve svém vyjádření k částem skutku, které označuje jako skutek druhý a třetí (tj. sledování XXXX a sledování XXXX a XXXX), dále uvádí, že tyto odposlechy byly použity jako důkaz v řízení před soudem, přičemž odkazuje na vydání trestního příkazu vůči XXXXX dne 27. června 2014. K tomu správní orgán uvádí, že s ohledem na charakter trestního příkazu je zjevné, že tyto odposlechy nemohly být použity jako důkaz v řízení před soudem, neboť před soudem nebylo

žádné dokazování prováděno. Nadto je třeba uvést, že i kdyby došlo následně (tj. po spáchání skutku účastníkem řízení) k použití pořízených odposlechů při provádění dokazování před soudem, nejednalo by se v žádném případě o okolnost vylučující protiprávnost jeho jednání.

Účastník řízení dále namítá, že některé informace byly zveřejňovány v jiných médiích i před tím, než došlo k jejich zveřejnění účastníkem řízení. Správní orgán k tomu uvádí, že nepovažuje takový argument za relevantní. Příslušná právní úprava obsažená v trestním řádu nepředpokládá jako okolnost vylučující protiprávnost skutečnost, že informace podléhající zákazu zveřejnění byly již dříve zveřejněny odlišnými subjekty.

K námitce účastníka řízení týkající se obsahu rozhovoru s předsedou Úřadu, který byl zveřejněn v deníku Insider, správní orgán předně uvádí, že správní řízení vedené s účastníkem řízení nebylo zahájeno interním sdělením předsedy, nýbrž oznámením, které bylo účastníku řízení řádně doručeno. Interní sdělení předsedy Úřadu (jak vyplývá i z jeho obsahu) je pouze podnětem k tomu, aby příslušný útvar vyhodnotil jeho obsah, nikoli pokynem či příkazem k zahájení jakéhokoli řízení. Bez toho, aby se správní orgán prvního stupně jakkoli vyjadřoval k obsahu výše uvedeného rozhovoru, je pak nutno odmítnout i to, že by v souvislosti s ním porušil předseda Úřadu povinnost mlčenlivosti stanovenou v § 15 odst. 3 správního řádu, a to i proto, že není v současné době a nebyl ani v době vzniku rozhovoru oprávněnou úřední osobou ve smyslu odst. 2 výše uvedeného ustanovení správního řádu, ani není zřejmé, jaké skutečnosti, o kterých se dozvěděl v souvislosti s řízením, měl v průběhu rozhovoru sdělit. S tím souvisí též nemožnost namítat jeho podjatost (podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví), přičemž, a to v neposlední řadě, správní orgán k této otázce uvádí, že v souladu s § 14 odst. 6 správního řádu se ustanovení o vyloučení z projednávání a rozhodování věci nepoužijí mj. pro vedoucí ústředních správních úřadů, kterým je i předseda Úřadu.

Správní orgán tedy na základě výše uvedeného považuje za prokázané, že účastník řízení svým jednáním vymezeným ve výroku tohoto rozhodnutí porušil zákaz zveřejnění osobních údajů stanovený jiným právním předpisem (§ 8c trestního řádu) a tedy spáchal správní delikt podle § 45a odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., přičemž tak učinil tiskem a veřejně přístupnou počítačovou sítí, čímž naplnil znaky kvalifikované skutkové podstaty uvedené v § 45a odst. 3 uvedeného zákona.

Podle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. se při rozhodování o výši pokuty přihlíží k závažnosti, způsobu, době trvání, následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Správní orgán v souladu s tímto ustanovením při stanovení výše pokuty vycházel z následujících skutečností.

Z hlediska závažnosti správní orgán hodnotí jako přitěžující kritérium zásah do zákonem chráněných práv dotčených subjektů, neboť v případě zveřejnění informací pocházejících z pořízených odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu pořízených dochází k zásadnímu zásahu nejen do práva na soukromí zaručeného čl. 10 Listiny základních práv a svobod, ale též do práva na důvěrnost komunikace obsažené v jejím čl. 13. Tato okolnost současně vyjadřuje následek protiprávního

jednání účastníka řízení ve smyslu § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. Současně je z hlediska zásahu do zákonem chráněných práv (tj. závažnosti) další přitěžující okolností skutečnost, že jednáním účastníka řízení došlo ke zpřístupnění osobních údajů v podstatě neomezenému počtu osob a současně s ohledem na zvolené prostředky zveřejnění údajů došlo k následku, který nelze zpětně žádným způsobem napravit a již způsobený zásah do práv omezit.

Způsob protiprávního jednání účastníka řízení, tj. zveřejnění údajů prostřednictvím tisku a internetu správní orgán neposoudil ani jako polehčující, ani jako přitěžující okolnost. S ohledem na formulaci kvalifikované skutkové podstaty správního deliktu, který účastník řízení spáchal, je nutné konstatovat, že se jedná o způsob v podstatě obvyklý, kterým je zákon porušován. Pokud se týká doby, po kterou byly údaje zveřejněny, ani tu neposoudil jako polehčující či přitěžující, a to zejména s ohledem na skutečnost, že, jak výše uvedeno, samotným zveřejněním dochází k zásahu, který je ve své podstatě nevratný. K těmto kritériím proto správní orgán při úvaze o výši sankce nepřihlížel.

Počet dotčených subjektů údajů (tj. osob, jejichž osobní údaje byly účastníkem řízení zveřejněny, a které jsou uvedeny výše) správní orgán neposoudil ani jako polehčující, ani jako přitěžující okolnost. Tento počet je příliš vysoký na to, aby mohl být hodnocen jako polehčující okolnost, a současně nikoli dosahující úrovně, kterou by již bylo možné považovat za okolnost přitěžující.

Ve vztahu k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno, přihlédl správní orgán jako k polehčující okolnosti k tomu, že se, jak už je výše uvedeno, ve svém celku jedná o kauzu, která byla s ohledem na svůj charakter, účastníky, okolnosti i následky široce medializovaná a byla a stále je předmětem celospolečenského zájmu.

Po posouzení všech shora uvedených skutečností rozhodl správní orgán o uložení sankce v dolní polovině zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 30. července 2014

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností